

Паниум — Рақами бист

Тартиби Дониёл 11 ва огоҳии соли 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Татбиқи пешгомонаи таърихе, ки оятҳои даҳ то шонздаҳро иҷро кард, муайян намуд, ки Рум, ки рӯёро барқарор сохт, дар соли 200 то милод, ҳамон соли ҷанги Панийум, фаро расид; ва ман пешниҳод менамоям, ки дар соли 2025 Рум бо маросими савгандёдкунии Трамп ва Поп Лео фаро расида, рӯёро барқарор намуд. Соли 2025 ягона замонери ифода мекунад, ки дар он поп ва президент дар як сол ба мансаб нишастанд. Ваҳш ва сурати он дар соли 2025 барои ҳамаи онҳое, ки хоҳиши дидан доранд, боло бардошта шуд. Бар ҳилофи пешгомон, ман пайдарпаии оятҳоро татбиқ менамоям, на таърихеро, ки дар ибтидо ин оятҳоро иҷро кард. Ман бо он таърих мувофиқам, аммо ба ҷойи он ки таърихро барои муайян кардани ҷаҳорҷӯби оятҳо истифода барам, аз пайдарпаии дохили худӣ оятҳо ҳамчун ҷаҳорҷӯбаи таърих истифода мебарам. Ман иддао менамоям, ки ҳар ду равиш дурустанд.

Инқилоби Маккабиён

Ман низ хатти Маккабиёнро ба ҳамин тарз татбиқ мекунам. Шӯриши Маккабиён дар соли 167 то милод хеле пас аз ҷанги Паниум дар соли 200 то милод ва хеле пеш аз он буд, ки Помпей Ерусалимро дар соли 63 то милод тасарруф кард. Хатте, ки аз ояти шонздаҳум бо ҷаҳри Ерусалим аз ҷониби генерал Помпей дар соли 63 то милод оғоз меёбад, ва то Тиберий Қайсар, ки дар замони маслӯб шудани Исо ҳукмронӣ мекард, идома меёбад. Салиб ва Тиберий дар ояти бисту дуҷуми боби ёздаҳум ифода ёфтаанд.

Ва бо лашкарони сел аз пеши ӯ рӯфта хоҳанд шуд ва шикаста хоҳанд гардид; оре, ҳамчунин сардори аҳд. Дониёл 11:22.

Ғалабаи Ерусалим аз ҷониби генерали Помпей дар соли 63 то м. дар ояти шонздаҳум ва сипас салиб дар соли 31 м. дар ояти бисту дуҷум, хатти нубувватери ифода мекунанд, ки аз як рамзи қонуни якшанбе оғоз ёфта, бо як рамзи қонуни якшанбе анҷом меёбад. Ояти бисту сеҷум танаффусе дар ин порча аст; бинобар ин, ояти бисту дуҷум ҳамчун анҷоми хатти нубуввате муайян мегардад, ки дар ояти шонздаҳум оғоз ёфта буд. Ҳамроҳ бо анҷоми равшани ин хат дар ояти бисту дуҷум, ин воқеият низ ҳаст, ки ояти бисту дуҷум рамзи ҳамон аломати марҳилавиест, ки дар ояти шонздаҳум ифода шудааст; ва ҳамин тавр, шаҳодати алфа ва омега медиҳад, ки оятҳои шонздаҳ то бисту ду хатти ҷаҳонаи нубувватири ифода мекунанд.

Ба ин ҳам биафзояд, ки оятҳои понздаҳум ва шонздаҳум гузаришро аз подшоҳии Селевкиён ба қудрати Рум нишон медиҳанд, ва шумо гусастагии пайдарҳамиро аз Селевкиён дар ояти понздаҳум то ба Румиён дар ояти шонздаҳум мебинед, ва силсилаи ояти шонздаҳум то бисту дуҷум ба таври рӯшан ҳамчун як хатти ягонаи нубувватӣ ҷудо шудааст. Ояти шонздаҳум қудрати баъди, ки бар Яхудо ҳукмрон хоҳад шуд, муаррифӣ мекунад ва ба ин

васила гузариши таърихи нубувватиро нишон медиҳад, ҳамон гуна ки дар ояти бисту сеюм низ ҳаст. Ин хат бо як рамзи қонуни якшанбе оғоз меёбад ва анҷом меёбад, ва ин хат дар ояти бисту дуюми боби ёздаҳум ба поён мерасад.

Смит — ва Се Қайсар

Он ки ояти шонздаҳум қонуни якшанbero ифода мекунад, ҳамчунин ояти бисту дуом низ, тақозо менамояд, ки ин ду оят бар якдигар мутобиқ гардонида шаванд. Урия Смит дар бораи ояти бисту сеюм шарҳ медиҳад ва мефаҳмонад, ки чаро он таърихеро ифода мекунад, ки оғози он ба давраи дуртари таърихи оятҳои қаблӣ бозмегардад, на ин ки таърихеро, ки бевосита баъд аз салиби ояти бисту дуом пай дар пай меояд.

«ОЯТИ 23. Ва баъд аз аҳде, ки бо ӯ баста мешавад, вай бо фиреб амал хоҳад кард; зеро боло хоҳад омад ва бо қавми андаке қавӣ хоҳад шуд.»

«Он “вай”, ки дар ин ҷо гуфта мешавад, ки аҳд бо ӯ баста мешавад, бояд ҳамон қудрате бошад, ки аз ояти 14 мавзӯи нубувват будааст; ва ин ки он қудрати Рум аст, дар иҷрои нубувват дар се шахс, чунон ки пештар ишора шуд, ки пайдарпай бар Империяи Рум ҳукмронӣ карданд, берун аз ҳар баҳс собит мегардад; яъне, Юлий, Август ва Тиберий Қайсар. Аввалӣ, ҳангоми бозгашт ба қалъаи замини худ бо зафар, лағжид ва афтод, ва дигар ёфт нашуд. Ояти 19. Дувумӣ барқароркунандаи андозҳо буд; ва ӯ дар ҷалоли салтанат ҳукмронӣ кард, ва на дар ҳашм ва на дар ҷанг мурд, балки оромона дар бистари худ. Ояти 20. Савумӣ фиребкор буд ва аз разилтарин шахсиятҳо. Ӯ ба салтанат бо оромӣ дохил шуд, аммо ҳам ҳукмронии ӯ ва ҳам зиндагии ӯ бо зӯрварӣ ба поён расид. Ва дар аҳди ҳукмронии ӯ Сарвари аҳд, Исои Носирӣ, бар салиб ба марг супурда шуд. Оятҳои 21, 22. Масеҳ дигар ҳаргиз наметавонад шикаста гардад ё бори дигар ба марг супурда шавад; бинобар ин, дар ҳеҷ ҳукумати дигар ва дар ҳеҷ замони дигар мо наметавонем иҷрои ин воқеаҳоро биёбем. Баъзеҳо мекушанд ин оятҳоро ба Антиохус татбиқ кунанд, ва яке аз саркоҳинони яҳудиё сарвари аҳд гардонанд, ҳарчанд онҳо ҳеҷ гоҳ чунин номида нашудаанд. Ин ҳамон навъи истидлолест, ки мекушад ҳукмронии Антиохусро иҷрои шоҳи хурди Дониёл 8 гардонад; ва он барои ҳамон мақсад пеш ниҳода мешавад; яъне, то занҷири бузурги далелҳоро, ки ба воситаи он нишон дода мешавад, ки таълимоти Қиём таълимоти Китоби Муқаддас аст, ва Масеҳ ҳоло назди дар аст, бишканад. Аммо далелҳоро наметавон ботил кард; занҷирро наметавон шикаст.»

«Паёмбар, баъд аз он ки моро тавассути рӯйдодҳои дунявии империя то анҷоми ҳафтод ҳафта фуруд овард, дар ояти 23 моро ба он замоне бозмегардонад, ки румиён ба воситаи иттиҳоди яҳудӣ, соли 161 то милод, мустақиман бо қавми Худо алоқаманд шуданд; ва аз он нукта баъд мо дар хатти мустақими рӯйдодҳо то пирӯзии ниҳии калисо ва барқарор шудани подшоҳии абадии Худо бурда мешавем. Яҳудиён, ки аз ҷониби подшоҳони сурия ба саҳтӣ ситам медиданд, ҳайате ба Рум фиристоданд, то ёрии румиёно талаб кунанд ва худро бо онҳо дар “аҳди дӯстӣ ва иттиҳод” пайванданд. 1 Mac.8; Prideaux, II, 234; Josephus’s Antiquities, book 12, chap.10, sec.6. Румиён ба дархости яҳудиён гӯш фаро доданд ва барои онҳо фармоне содир карданд, ки бо ин суханон ифода ёфта буд:—»

«“Қарори сенат дар бораи паймони ёрӣ ва дӯстӣ бо қавми яҳудиён. Барои ҳеҷ касе ки тобеи румиён аст, ҷоиз нахоҳад буд, ки бо қавми яҳудиён ҷанг кунад, ё ба онҳое ки ҷунин мекунанд, ёрӣ расонад, хоҳ бо фиристодани ғалла, ё киштиҳо, ё пул; ва агар ҳамлае бар яҳудиён сурат гирад, румиён ба қадре ки тавонанд, ба онҳо ёрӣ хоҳанд расонд; ва боз, агар ҳамлае бар румиён сурат гирад, яҳудиён ба онҳо ёрӣ хоҳанд расонд. Ва агар яҳудиён бихоҳанд ба ин паймони ёрӣ чизе биафзоянд ё аз он чизе бикаҳанд, ин бо ризоияти муштараки румиён анҷом хоҳад ёфт. Ва ҳар афзудане ки ба ин тариқ сурат гирад, эътибор хоҳад дошт.” “Ин қарор,” мегӯяд Юсуфус, “аз ҷониби Евполемус, писари Юҳанно, ва Ясон, писари Элеозор, навишта шуд, дар он ҳангом ки Яҳудо саркоҳини қавм буд, ва Шимъӯн, бародари ӯ, сарлашқари лашқар буд. Ва ин нахустин паймоне буд, ки румиён бо яҳудиён бастанд, ва ба ин тарз идора карда шуд.”»

«Дар ин замон румиён қавми хурде буданд ва ба амал қардан бо фиреб, ё бо ҳилагарӣ, ҷунон ки ин калима маъно медиҳад, оғоз намуданд. Ва аз ҳамин нуқта онҳо бо болоравии пайваста ва босуръат ба авҷи қудрате, ки баъдтар ба он расиданд, сууд қарданд». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

На танҳо он салибе, ки дар ояти бисту дуюм хатеро бо рамзе ба анҷом мерасонад, ки ҳамҷунин дар оғози ҳамон хат ҳаст, балки ояти баъдӣ низ ба таърихе бозмегардад, ки пеш аз салиб буд, тақрибан сӣ сол пас аз Паниум ва тақрибан сад сол пеш аз он ки Рум Ерусалимро фатҳ кард. Нишонаи роҳии аҳди яҳудиён, ки Смит дар ин ҷо онро ҳамчун соли 161 то милод муайян мекунад, аз ҷониби пешқадамони дигар ҳамчун соли 158 то милод муайян шудааст. Нуктае, ки ман дар ин ҷо бар он тамаркуз мекунам, на он қадар сана аст, балки ин аст, ки оятҳои шонздаҳ то бисту ду хатти таърихи нубувватиро намоёндагӣ мекунанд, ки қонуни якшанбе ҳам алфо ва ҳам омегаи он хат мебошад. Сипас, ҳангоме ки хати оятҳои шонздаҳ то бисту ду баён қарда мешавад, ояти бисту се таърихеро, ки дар дохили хатти оятҳои шонздаҳ то бисту ду аст, тақрор қарда, онро густариш медиҳад. Хатти нубувватии таърих, ки бо ояти бисту се намоёндагӣ мешавад, таърихи Маккабиён аст, ва таърихи Маккабиён мувозии комили таърихи Иёлотӣ Муттаҳида мебошад.

Ду сулола

Маккабиён шӯришро бар зидди подшоҳии Селевкиён ифода мекунанд, ки дар замони ҳукмронии Антиох Эпифан оғоз ёфт. Ин шӯриш бар зидди подшоҳии шимолии Селевкиён буд ва он ба пирӯзие анҷомид, ки ба яке аз ду сулолаи яҳудӣ дар он давра роҳ кушод; даврае, ки дар ниҳоят ба харобшавии Уршалим дар соли 70 милодӣ оварда расонд. Сулолаи аввал Ҳасмӯниён буд ва сулолаи дувум Ҳиродиён. Сулолаи Ҳиродӣ дувумин ҳукумати яҳудӣ пас аз раҳой аз подшоҳии шимолии Селевкиён буд. Он бевосита ба низоми Рум вобаста буд, дар ҳоле ки сулолаи пешини Ҳасмӯнӣ моҳиятан яҳудӣ буд. Сулолаи Ҳасмӯнӣ дар соли 141 то милод оғоз ёфт ва дар соли 37 то милод сулолаи Ҳиродӣ оғоз шуда, то соли 70 милодӣ давом кард.

Силсилаҳои подшоҳӣ ҳукумати Яҳудия, яъне замини ҷалолманди қадимӣ ва айнаниро, ифода мекунанд. Шӯриши Маккабиён аз соли 167 то 160 пеш аз милод идома дошт. Дар соли 164 пеш аз милод Маккабиён Антиохи Эпифанусро аз Ерусалим берун ронда, баъд аз

он ки вай маъбадро палид сохта буд, онро пок намуда аз нав тақдис карданд, аммо танҳо дар соли 141 пеш аз милод буд, ки қудрати шимолии Салевкиён комилан шикаст хӯрд ва силсилаи Ҳасмӯниён оғоз ёфт.

Сулолаи Ҳиродис калиди ин хат мебошад, зеро маҳз Ҳироди Кабир буд, ки дар вақти таваллуди Исо амр дод, то кӯдаконро ба қатл расонанд, ва ҳангоми марги Исо писари ӯ ҳукмронӣ мекард. Ҳироди Кабир падар буд ва бар Яҳудо подшоҳӣ мекард, аммо писари ӯ танҳо тетрарх буд, яъне ҳокиме бар чоряки подшоҳӣ, монанди воли, на подшоҳ. Аз ҳамин сабаб ӯ он салоҳиятеро надошт, ки мебоист ӯро водор созад, то барои маслӯб кардани Масеҳ бо Пилотус иртибот барқарор кунад. Таваллуди Исо дар ҳатти нубуввати ӯ «вақти охир» буд, ва марги ӯ қонуни якшанbero ифода мекунад. Ҳироди аввал соли 1989-ро намояндагӣ мекунад, ва Ҳироди охир қонуни якшанбе мебошад. Ҳирод аз падар то Ҳирод ба писар ҳатти нубуввати Масеҳ аст.

Ҳатти Маккабиён бо шӯриши пирӯзмандона бар зидди подшоҳи шимолӣ оғоз меёбад, ки урфу одатҳои юнонии худ, фарҳанг, инчунин дини юнониро бар яҳудиён таҳмил намуда буд. Оғози сулолаи Ҳасмониён соли 1798-ро ифода мекард. Чаро чунин аст, шояд бипурсед? Агар як сулола дар як «замони охир»-и нубувватӣ оғоз ёбад, чунон ки бо сулолаи Ҳирӯдиён ҳангоми таваллуди Масеҳ буд, пас сулолаи дигар низ аз рӯи зарурати нубувватӣ бояд ҳамон гуна оғоз дошта бошад. Ҳар ду сулола бо як замони охир оғоз меёбанд, вақте ки мо таваллуди Масеҳро ҳамчун «замони охир» татбиқ мекунем, аммо ҷоҳилон ҳаргиз нури қушодашудаеро, ки бо замони охир алоқаманд аст, намебинанд.

«Дар замони мо, чунон ки дар айёми Масеҳ буд, мумкин аст Навиштаҳо нодуруст хонда ё нодуруст тафсир карда шаванд. Агар яҳудиён Навиштаҳоро бо дилҳои ҷиддӣ ва дуоғӯёна меомӯхтанд, ҷустуҷӯи онҳо бо дониши ҳақиқӣ дар бораи вақт подош меёфт, ва на танҳо дар бораи вақт, балки ҳамчунин дар бораи тарзи зоҳиршавии Масеҳ. Онҳо зуҳури пурҷалоли дуҷоми Масеҳро ба омадани аввали ӯ нисбат намедоданд. Онҳо шаҳодати Дониёро доштанд; шаҳодати Ишаъё ва дигар анбиёро доштанд; таълими Мӯсоро доштанд; ва инак, ҳуди Масеҳ дар миёни онҳо буд, вале онҳо ҳанӯз Навиштаҳоро барои далелҳо дар бораи омадани ӯ ҷустуҷӯ мекарданд. Ва онҳо нисбат ба Масеҳ айнан ҳамон корҳоро мекарданд, ки пешгӯӣ шуда буд, ки хоҳанд кард. Онҳо чунон кӯр шуда буданд, ки намедонистанд чӣ кор мекунанд.»

«Ва бисёре имрӯз низ, дар соли 1897, ҳамон корҳоро мекунанд, зеро онҳо дар паёмҳои озмоишкунандае, ки дар паёмҳои фариштаи якум, дуҷоми ва сеҷоми фаро гирифта шудаанд, таҷриба надоштаанд. Касоне ҳастанд, ки барои исботи он ки ин паёмҳо ҳанӯз дар ояндаанд, Навиштаҳоро меҷӯянд. Онҳо далелҳои ҳаққонияти паёмҳоро ҷамъ меоваранд, аммо ба онҳо ҷойгоҳи дурусти онҳоро дар таърихи нубувват намедиханд. Бинобар ин, чунин касон дар ҳатар ҳастанд, ки мардумро дар бораи муайян кардани ҷойгоҳи ин паёмҳо ба гумроҳӣ андозанд. Онҳо вақти охириро намебинанд ва дарк намекунанд, ва намедонанд, ки ин паёмҳоро дар қучо бояд ҷой дод. Рӯзи Худо бо қадамҳои ноаён фаро мерасад; аммо мардони ба зоҳир хирадманд ва бузург дар бораи “Маорифи Олӣ” беҳудагӯӣ мекунанд. Онҳо на нишонаҳои омадани Масеҳро медонанд ва на нишонаҳои анҷоми ҷаҳонро». Paulson Collection, 423, 424.

Муайян намудани таваллуди Масеҳ ҳамчун «вақти анҷом», ва бинобар ин ҳамчун калиди ворид сохтани хатти Маккабиён ба заминаи ҳақиқати ҳозираи айёми охир, ҳуди Масеҳро ба маркази аслии ин порча қарор медиҳад, ки ин низ далелест бар дурустии ин татбиқ.

Силсилаи Маккабиён замини пурчалолӣ рӯҳониро ба тасвир меорад, ва ин тасвир дар давраи оғоз меёбад, ки сокинони замини пурчалол аз ҳукмронии сиёсӣ ва динии подшоҳи шимол чудо мешаванд. Шӯриши Маккабиён, ки ба сулолаи Ҳасмӯниён оварда расонд, соли 1776-ро ифода мекунад, ва шӯриш бар зидди подшоҳи шимол, ки ба воситаи Маккабиён анҷом ёфт, Чанги Инқилобиро ифода менамуд. Бисту ду соли аз 1776 то 1798 шӯриши Маккабиёнро ифода мекунад, ки дар замони анҷом дар соли 1798 ба сулолаи Ҳасмӯниён оварда расонд, ва он то оғози сулолаи Ҳирӯдиён дар замони анҷом дар соли 1989 идома ёфт. Сулолаи Ҳирӯдиён то вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ идома ёфт.

Дар ин хатти таърих он чи муҳим аст, ки дарк карда шавад, ду ҷиҳат дорад: он тасвири он замини пурчалолӣ қадимист, ки намунаи замини пурчалолӣ замони муосир мебошад, ва он дар дохили хатти таърихе оғоз меёбад, ки аз ояти шонздаҳум сар мешавад, ки дар он Рум бори аввал замини пурчалолро фатҳ мекунад, ва ба ин тарз мавзӯи асосии ин хатро муайян месозад. Хатти аз ояти шонздаҳум то ояти бисту дуюм замини пурчалолро намояндагӣ мекунад, ва заминаи он қонуни якшанбеи наздикомада мебошад. Ин хат ҳамчунин ду табақаи парастигунандагонро намояндагӣ мекунад, ки ба ҳар ду ҳукумати сулолаи таъсир мерасонанд. Саддуқиён аз лиҳози шумора камтар буданд, вале умуман низомҳои динию сиёсии яҳудиёнро дар ҳар ду давраи сулолаи идора мекарданд. Низоми динӣ аз ҷониби қохинот идора мешуд, ва ба он қохинот ҳам Саддуқиён ва ҳам Фарисиён низ таъсир мерасонданд. Ҳукуматҳои Ҳасмонӣ ва Ҳиродӣ ҳар ду зери таъсири Фарисиён ва Саддуқиён қарор доштанд, ва он ду сулола ҳукумати Иёлоти Муттаҳидро аз соли 1798 то қонуни якшанбе намояндагӣ мекунанд.

Фарисиён ва саддуқиён ду ҷизби гароишҳои сиёсиро намояндагӣ мекунанд, ки бо мавқеи худ дар масъалаи ғуломдорӣ аз ҳам фарқ карда мешаванд. Демократҳо тарафдори ғуломдорӣ ҳастанд ва ҷумҳурихоҳон муҳолифи ғуломдорӣ; ва яққоя онҳо бо дастгоҳи сиёсии ҳукумати конституционии Иёлоти Муттаҳида ҳамкорӣ мекунанд. Он ҳукумат ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сздаҳ аст, ва таърихи берунии ҳайвони заминӣ бо шоҳи ҷумҳурихоҳонаи он муаррифӣ мешавад. Таърихи дохилӣ бо шоҳи протестантии он муаррифӣ мешавад. Шоҳҳо бар ҳайвон аз ҳам ҷудоанд, зеро ҳайвон Конституция аст, ки шоҳи давлатро аз шоҳи калосо чудо мекунад, аммо онҳо дар тӯли таърих яққоя ҳаракат мекунанд. Шоҳи ҷумҳурихоҳона ду таъсир дорад, ё ба ҷонибдории ғуломдорӣ ё бар зидди он. Шоҳи протестантии ду таъсир дорад, ё ба ҷонибдории шанбеи рӯзи ҳафтум ё рӯзи якуми офтоб.

Тақрибан сӣ сол пас аз ҷанги Паниум, Маккабиён таърихи Иёлоти Муттаҳидро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас нишон медиҳанд. Сипас, тақрибан як аср баъд, ояти шонздаҳум иҷро мегардад, вақте ки Уршалим фатҳ карда мешавад, ки намунаи салиб мебошад. Яҳудо дуввумини он се монетаест, ки Рум ҳангоми ба даст гирифтани ҳокимият бар ҷаҳон мутеъ месозад. Генерал Помпей дар соли 65 то милод Сурияро фатҳ

кард, ва сипас дар соли 63 то милод Яхудоро. Августус Қайсар монетаи сеюмро дар ҷанги Актиум дар соли 31 то милод фатҳ хоҳад кард. Ин таърих дар ҳатти оятҳои шонздаҳ то бисту ду тасвир ёфтааст.

То замони салиб таърихи Маккабиён тақрибан ду сад сол боз идома дошт. Урия Смит муайян мекунад, ки таърихе, ки дар ояти бисту сеюм бо аҳд бастан бо яҳудиён ифода ёфтааст, бояд бо як нуқтаи ибтидоии таърихӣ мутобиқ карда шавад, ки он қариб ду сад сол пеш аз таърихи салиб дар ояти бисту дуюм рух дода буд. Таърихи салиб дар ояти бисту дуюм бояд бо ояти шонздаҳум мутобиқ карда шавад, зеро ояти шонздаҳум низ қонуни якшанбе аст. Ин маъно дорад, ки хати Маккабиён, ки таърихи замини ҷалоли Яхудо мебошад, хеле пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум оғоз меёбад.

Вақте мо дарк мекунем, ки таърихи миллериён таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазорро тасвир мекунад, мо метавонем замони охирро барои миллериён дар соли 1798 бо замони охир барои яксаду чилу чаҳор ҳазор дар соли 1989 мутобиқ созем. Вақте ки мо чунин мекунем, мо таърихи ғариштаи якум ва дуюмро бар таърихи ғариштаи сеюм ҳампӯш месозем. Солҳои 1798 ва 1989 алфа ва омегаи нишонаҳои роҳ дар таърихи ояти чиҳили Дониёл ёздаҳ мебошанд.

Ояти чиҳилум аз «замони охир» оғоз меёбад, ки ба осонӣ исбот мешавад, ки он соли 1798 аст; ва ҳангоми дуруст фаҳмида шудан, ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 ояти чиҳилумро ба амал овард, ва он иҷро низ «замони охир» буд. Ду «замони охир», дар як оят, ки дар ҳамон бобест, ки хати Маккабиён низ дар он аст. Шӯриши Маккабиён, ки ба сулолаи Ҳасмонӣ оварда расонд, бисту ду соли аз 1776 то 1798-ро намоёндагӣ мекунад. Дар соли 1798 сулолаи Ҳасмонӣ оғоз ёфт ва сулолаи Ҳирӯдӣ дар соли 1989 оғоз ёфт.

Ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл соли 1989-ро муайян мекунад, ва ояти шонздаҳум қонуни якшанберо нишон медиҳад. Ҳатти таърихе, ки дар дохили он оятҳо ҷой дорад, се ҷанг, заволи подшоҳи ҷануб ва ворид шудани Румро ба таърихи нубувватӣ ифода мекунад. Он ҳамчунин ҳатти ду сулоларо дар бар мегирад, ки тағйиротеро намунавӣ месозанд, ки ҳангоми зуҳури ҳайвони заминии Ваҳӣ сздаҳум рух медиҳад, ки «ду шох мисли барра дошт, ва» «мисли аждаҳо сухан мегуфт». Ба тартиби пайдарпай, сулолаи аввалини яҳудӣ барра аст ва сулолаи дуввуми румӣ аждаҳост. Сулолаи аввал яҳудӣ буд, сулолаи дуввум румӣ буд. Хоҳ яҳудӣ буд, хоҳ румӣ, ҳайвони заминӣ ду шох дошт.

Сулолаи яҳудӣ шоҳи протестантиро ифода мекунад ва сулолаи румӣ шоҳи ҷумҳурихоҳиро ифода мекунад. Ҳар ду шох ҳамчунин дорои тақсмоти нубуввати дугона мебошанд. Саддуқиён ва фарисиён ҷорҷӯбаи демократҳои ҷонибдори ғуломдориро дар муқобили ҷумҳурихоҳони зидди ғуломдорӣ фароҳам меоранд; ва ҳамзамон тақсмоти дугонаи бокирағони аблаҳро дар муқобили бокирағони доно ифода мекунанд. Фарисиён, ҳамчун бокирағони аблаҳ, дар нахустин ноумедӣ пок карда мешаванд, ва саддуқиён дар поксозии дуюми маъбад пок карда мешаванд. Фарисиён, монанди калисои Сардис, даъво мекарданд, ки номи ҳаёт доранд, аммо мурда буданд, ва аввал пок карда мешаванд; сипас саддуқиёне, ки қудрати Худоро инкор мекарданд, қудрат ва паёми Нидои Нимашабро инкор карданд.

Саддуқиён қавми аҳд мебошанд, ки аз онҳо мегузаранд; саддуқиён касоне мебошанд, ки аз эҳсосоти ҳаяҷонбахши нек қонъ шудаанд.

«Омадани Масех, чунон ки дар паёми фариштаи аввал эълон шуда буд, чунин фаҳмида мешуд, ки бо омадани домод ифода ёфтааст. Ислоҳоти фарогире, ки дар зер эълони омадани наздики Ў ба вучуд омад, ба берун рафтани бокирагон мувофиқат мекард. Дар ин масал, ҳамчунон ки дар масали Матто 24, ду гурӯҳ нишон дода шудаанд. Ҳама чароғҳои худ, яъне Китоби Муқаддасро, гирифта буданд ва ба рӯшноии он барои пешвози Домод берун рафтанд. Аммо, дар ҳоле ки “бокирагони нодон чароғҳои худро гирифта, бо худ равшан нагиританд”, “ҳирадмандон бо чароғҳои худ дар зарфҳои хеш равшан нагиританд”. Гурӯҳи охир ғайри Худоро, яъне қуввати навзоянда ва равшанкунандаи Рӯҳулқудсро, ки каломи Ёро чароғе барои пойгоҳ ва нуре барои роҳ мегардонад, қабул карда буданд. Онҳо бо тарси Худо Навиштаҳоро омӯхта буданд, то ҳақиқатро бишносанд, ва бо ҷиддият покии дил ва ҳаётро ҷуста буданд. Инҳо таҷрибаи шахси доштанд, имоне ба Худо ва ба каломи Ё, ки бо ноумедӣ ва таъхир фуру рехта наметавонист. Дигарон “чароғҳои худро гирифта, бо худ равшан нагиританд”. Онҳо аз рӯи ангежа ҳаракат карда буданд. Тарси онҳо аз паёми ҷиддӣ барангехта шуда буд, аммо онҳо ба имони бародарони худ таъя мекарданд ва аз нури ларзони эҳсосоти хуб қонъ буданд, бе он ки ҳақиқатро амиқ дарк кунанд ё дар дил амали ҳақиқии ғайро дошта бошанд. Инҳо барои пешвози Худованд берун рафта буданд, аз умед дар интизори мукофоти ғайри пур; аммо онҳо барои таъхир ва ноумедӣ омода набуданд. Вақте ки озмоишҳо фаро расиданд, имони онҳо суст шуд ва чароғҳои хира сӯхтанд». «The Great Controversy», 393.

Ҳоҳ сиёсӣ ва ҳоҳ динӣ, ҳар ду табақа дар вақти бӯҳрон, дар нисфи шаб, бар зидди доноён муттаҳид мешаванд. Инро гуфта, мо мақоларо аз он оғоз кардем, ки ишора намоем: ман ояти чордахро бар асоси ҷойгиршавии он дар ҷараёни оятҳо татбиқ менамоям, бар ҳилофи пайдарҳамии таърихӣ, ки оятҳо ифода мекунанд. Ман ин мантикро дар мувофиқа бо ҷойгиршавии ояти бисту се ба қор мебарам. Ҷойгиршавии як аломати роҳ бояд ба иҷрои таърихӣ он мутобиқат намояд. Иттиҳоди, ки яҳудиён дар давраи Маккабиён бо Рум бастанд, муайян кард, ки оят дар қучо татбиқ гардад. «Роҳзанон»-и ояти чордах, ки рӯёро барқарор менамоянд, инро дар соли 200 то милод анҷом доданд, ҳамон соли ки қанги Паниум рух дод, аммо қанг ва роҳзанон ду рамзи гуногун мебошанд.

«Роҳзанон» бахше аз ин ривоят мегарданд, на барои барқарор кардани робитаи мустақим бо таърихи қанги Паниум, балки барои муайян сохтани муносибате, ки онҳо бо ҳокими панҷсолаи заифгардидаи Миср, ки наздик буд аз ҷониби Антиохус мағлуб шавад, барқарор карданд. Онҳо наметавонанд, ки воридоти гандуми мисрӣ ба Империяи Рум ҳалалдор гардад. Муносибати нубувватии Рум бо подшоҳи осебпазири панҷсолаи Миср мавзӯи ин оят аст. Он шафоатпаёмандаи фурупоширо муайян месозад, ки пас аз қӯшиши Путин барои ворид кардани тобеъияти қалисои Украина ба қалисои Русия, чунон ки пештар, то соли 1989, буд, ба вуқӯъ меоянд. Он қӯшиш оғози заволи тадриҷии подшоҳии қанубии ўст, ва ҳангоме ки Путин мемирад, чунон ки Птолемей мурд, ё ба гунае бадарға мешавад, чунон ки Ўззиё ва Наполеон шуданд, ў аз назари нубувватӣ барқарор мегардад ва сипас подшоҳии ў ба дасти

як силсила роҳбарони камсалоҳияттар супурда мешавад. Сипас, дар замони он подшоҳи панҷсола, Руми папавӣ барои ҳифзи манфиатҳои худ, ки ҳамон калисои Украина аст, миёнавӣ мекунад.

Папагарӣ миёни православияи русӣ ё украинӣ ҷониб намегирад; вай ҳар як ҷонибро ба бозӣ медарорад, то ҳамаи ниҳодҳои диниро таҳти ҳокимияти худ оварад, чунон ки дар Ишаё 4 тасвир шудааст.

Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард даст андохта, хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор моро ба номи ту хонанд, то нанги мо бардошта шавад». Дар он рӯз навдаи Худованд зебо ва пурчалол хоҳад буд, ва самари замин барои онҳое ки аз Исроил раҳо ёфтаанд, аъло ва дилпазир хоҳад буд. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ монда бошад, ва ҳар кӣ дар Ерусалим монда бошад, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар яке ки дар Ерусалим дар миёни зиндагон навишта шудааст. Ишаё 4:1–3.

Попат бар ҳамаи ниҳодҳои динӣ, ки ба сурати ҳафт зан муаррифӣ шудаанд, яъне бар ҳамаи калисоҳо, тасаллут меёбад. Он ҳафт калисо меҳоханд католик номида шаванд, ки маънояш умумичаҳонӣ аст, ва онҳо ошкоро қавми Худо нестанд, зеро ният доранд либоси худро бар тан кунанд. Ваҳдати ҳамаи ниҳодҳои динӣ, ки меҳоханд либосҳои инсонии худро бар тан кунанд, дар он замоне ба амал меояд, ки касоне ки дар «Ерусалим» ҳастанд муқаддас хонда хоҳанд шуд; яъне он ҳангоме ки шоҳи Худованд аз қавми Лоудикиягӣ ба қавми Филоделфиягӣ дигаргун мегардад, ва маҳз дар ҳамин замон попат сарвари ҳамаи ниҳодҳои динӣ мегардад, дар айнаи он вақте ки вай ҳамчунин сарвари ниҳодҳои сиёсӣ гардонида хоҳад шуд.

Дар соли 1989 калисои Украина рамзи он буд, ки подшоҳи шимол Иттиҳоди Шӯравиро рӯфта мебурд; ва Путин хоҳад кӯшид муносибати пешини итоатро барқарор созад, ва бар пешонии худ маҳав бигирад ва бар зидди дине, ки талаботи ӯро рад намуд, таъкибот оғоз кунад. Он таъкибот дар ҳуди кишвари Птолемей, дар шаҳри Искандария, ба вуқӯъ пайваست; бинобар ин калисоҳои дохили Русия, ки зери таъсири Рум ҳастанд, ба ҳадафи Путин, ва ба анҷоми ӯ, табдил хоҳанд ёфт. Ҳангоме ки Трамп барои ҷанги Паний омода мешавад, муносибати ошкори ӯ бо ҳомии подшоҳи кӯдаки мисрии заифшуда дар соли 2025 муайян мегардад. Қудрати Рум, ки дар соли 200 то милод подшоҳи кӯдаки Мисрро ҳифз мекард, он гоҳ подшоҳи кӯдакро ҳифз нахоҳад кард. Ӯ барои ба поён расондани подшоҳи кӯдак ёрӣ хоҳад кард. Рум ҳамчун ҳомии Миср дар соли 200 то милод, Румро ҳамчун вайронгари Миср дар ҷанги Паний муаррифӣ мекунад.

Миллерчиён

Миллерчиён се қудрати Румиро надиданд; онҳо танҳо дуру диданд, вале ҳақиқате ки доштанд, ҳамоно ҳақиқат буд. Мантиқи нубуввати Антиохус ҳамчун рамз ба мо иҷозат медиҳад, ки ояти чордахумро ба таърихе татбиқ намоем, ки аз ояти понздаҳум пеш меояд, ҳатто агар таърихе ки дар оғоз ин оятҳоро иҷро кард, ҳам ояти чордахум ва ҳам ояти понздаҳумро дар соли 200 то милод ҷой дода бошад. Ман даъво мекунам, ки ояти

шонздаҳум қонуни якшанбеи наздикшаванда аст, ва ояти чордаҳум соли 2025 буд, ва ояти понздаҳум чанги ҳанӯз ояндаи Паниум аст. Антиохус исбот мекунад, ки ин се чанг як хатти ягонаи нубувватӣ мебошанд, зеро ӯ дар ҳар се чанг ҳузур дорад; вале ӯ ҳамчунин даъвое ки ман баён менамоям, собит месозад, яъне татбиқи оятҳо дар айёми охир, ҳангоме ки бо усули «хат бар хат» ба таври дуруст тақсим карда мешаванд.

Антиох дар ҳар се чанг ҳузур дошт ва дар айёми охир ӯ қудрати ваколатии папагиро дар соли 1989 (Рейган ва Йёлотӣ Муттаҳидаи Амрико), соли 2014 (Зеленский ва Украина) намояндагӣ мекунад, ва сипас дар чанги Паниум он ҳамон қудрати ваколатист, ки дар соли 1989 буд, зеро Исо ҳамеша интихоро бо ибтидо намояндагӣ мекунад. Роналд Рейган мурда ва дафн шудааст, бинобар ин шохидии таърихӣ Антиох ба фаҳмиши миллерӣ мутобик аст, аммо тобеи қоидаҳоест, ки татбиқи «хат бар хат»-ро ҳукмронӣ мекунанд. Қудрати охирини ваколатии папагӣ дар ин оятҳо Трамп аст, ҳарчанд аз нигоҳи таърихӣ Антиох дар ҳар се чанг ҳузур дошт. Барои ба амал омадани ояти сездар, Трамп лозим буд, ки интихоботи дувумро бибозад, зеро дар ояти сездар ӯ «бозмегардад», аз ҳар вақти дигар пурқувваттар, ба қадре неруманд, ки тире аз гӯшаш бигзарад, ки он, ҳамроҳ бо ангушти калони дасти рост ва ангушти калони пой рост, он чизҳое буданд, ки ҳангоми тадҳини қоҳинон бояд бо хун тадҳин карда мешуданд.

Рейган тимсоли Трамп буд, зеро Рейган нахустини ҳашт президенти охирин аз замони поён, дар соли 1989, мебошад. Линколн низ тимсоли Трамп буд, зеро ӯ нахустин президенти ҷумҳуриҳои буд. Линколн аз ҷониби демократҳои тарафдори ғуломдорӣ, дар иттиҳод бо Рум, кушта шуд, ва ҳам Роналд Рейган ва ҳам ҳамтои погари ӯ Юҳанно Павели II аз суиқасдҳои қатл наҷот ёфтанд. Трамп дар соли 2020 аз лиҳози сиёсӣ кушта шуд, бо интихоботи дуздидашуда, дар иҷрои Ваҳй боби ёздаҳ, ояти ҳафт; ва сипас, дар соли 2024, ӯ дар иҷрои ояти ёздаҳ эҳё гардид.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз вартаи беҳад бармеояд, бо онҳо чанг хоҳад кард, бар онҳо ғолиб хоҳад омад ва онҳоро хоҳад кушт. ...
Ва баъд аз се рӯз ним рӯҳе аз ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо дохил шуд, ва онҳо бар поҳои худ истоданд; ва тарси бузурге бар онҳое ки онҳоро диданд, фурӯ омад. Ваҳй 11:7, 11.

Эҳёи Трамп ҳамон «бозгашти» ӯ дар ояти сездар буд, ва он ҳамчунин ҳаммонандии яке аз хусусиятҳои Румро нишон дод, зеро Рум «ҳаштуминест, ки аз он ҳафт аст», ва Трамп сурати Рум аст.

Ва он ҳайвоне ки буд, ва нест, худӣ ӯ ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:11.

Мӯҳлати дуёми президентии Трамп ўро ҳаштумин президент аз замони Рейган месозад, ва азбаски ӯ ҳамчунин шашумин буд, Трамп, дар мутобикат бо папагӣ, «ҳаштум аст, ки аз миёни ҳафт аст». Ҳашт рамзи эҳё мебошад, ки таъкид мекунад ӯ, ҳамчун тасвири папагӣ, лозим буд захми марговаре дошта бошад, ки шифо ёфт, то битавонад «бозгардад».

Ва ман дидам яке аз сарҳояшро, ки гӯё то ба марг захмӣ шуда бошад; ва захми марговараш шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвон ба ҳайрат афтод. Ваҳй 13:3.

Вақте ки захми марговар шифо меёбад, ҷаҳон «аз паси ҳайвон бо ҳайрат меравад»; ва ҳангоме ки Трамп дар соли 2024 ҳамчун ҳаштуми аз он ҳафт қомат афрохт, ӯ «бозгашт», ва тамоми ҷаҳон аз ӯ ба ҳайрат афтод.

Ва баъд аз се рӯзю ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо дохил шуд, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:11, 12.

Трамп дар интиҳоботи соли 2024 «бозгашт», ва сипас дар соли 2025 ӯ ва поп Лев ҳар ду ба мансаб расман шурӯъ карданд. Исо ҳушдори мустақим ва одилона дод, барои ҳар кӣ меҳост бубинад.

Пас, чун он гоҳ мамнуияти харобиро, ки Дониёли набӣ дар бораи он гуфтааст, бубинед, ки дар ҷои муқаддас истодааст, (ҳар кӣ меҳонад, бигзор дарк намояд,) Матто 24:15.

Маркус шояд инро андаке равшантар мегӯяд.

Вале ҳангоме ки шумо макрӯҳии вайрониро, ки Дониёли набӣ дар бораи он суҳан гуфтааст, дар ҷое истода бубинед, ки набояд бошад, (ҳонанда бифаҳмад,) пас онҳое ки дар Яҳудияанд, ба кӯҳҳо бигрезанд. Маркус 13:14.

Махлуки зишти вайронӣ — Рум аст дар ҳар яке аз се марҳилаи он. Руми бутпараст, папавӣ ва муосир ҳар қадам барои қавми Худо рамзи огоҳист. Ин огоҳӣ бояд он гоҳ шинохта шавад, ки Рум дар «ҷои муқаддас» бошад ё дар ҷое, ки «набояд» бошад. Забини ҷалолманд дар Навиштаҳо замини муқаддас аст, ва Иёлоти Муттаҳида замини ҷалолманди рӯҳонист.

Ва Худованд Яҳудоро ҳамчун насиби Худ дар замини муқаддас соҳиб хоҳад шуд, ва Ерусалимро боз интиҳоб хоҳад кард. Эй тамоми башар, ба ҳузури Худованд хомӯш бошед, зеро ки Ӯ аз маскани муқаддаси Худ бархостааст. Закарьё 2:12, 13.

Ҳангоме ки шумо Румро дар ҷои муқаддас истода мебинед, Худованд Ерусалимро бори охир ҳамчун қавми аҳди Худ интиҳоб мекунад. Вақте ки Рейган, нахустини ҳашт президент, бо зиддимасеҳи пешгӯии Китоби Муқаддас иттиҳоди махфӣ барқарор кард, ин иттиҳоди ошкоро бо Румро аз ҷониби президенти ҳаштум ва охирин аз замони охир дар соли 1989 ифода менамуд. Рамзҳои Омега бисёр вақт хусусиятҳои рамзи Алфаро ба тарзи воғардон инъикос мекунанд.

Ифтитоҳи поп Лео ва Трамп дар соли 2025 муносибати ошкороеро миёни ҳайвони баҳрӣ ва ҳайвони заминӣ аз Ваҳй боби сездҳа муайян месозад. Бозгашт ба иттиҳоди ошкорои Трамп ва Лео, ки пешнамудаи иттиҳоди махфӣи Рейган ва Юҳанно Павлуси II буд, ба мо мефаҳмонад, ки дастгирии подшоҳи кӯдаки Миср, ки ояти ҷордаҳро дар соли 200 то милод иҷро намуд, дар айёми охир рамзи набудани дастгирӣ мебошад.

Соли 2025 рӯъё ё нубуввати бунёдии зоҳириро барқарор месозад, зеро он Румро ҳамчун огоҳии Рум боло мебардорад, ки Дониёл онро бо рамзи «макрӯҳи вайронӣ» муайян мекунад. Огоҳии макрӯҳи вайронӣ пеш аз нобудие, ки бо «вайронӣ» ифода шудааст, ба амал меояд. Дар муҳосираи Ерусалим таҳти роҳбарии Сестий, ин огоҳӣ бо он ифода ёфт, ки парчамҳои ҳокимияти Рум дар дохили ҳудудҳои муқаддаси маъбад гузошта шуданд. Онҳое ки диданд, фаҳмиданд, итоат карданд ва шаҳрро тарк намуданд, ҳангоме ки муҳосира аз нав оғоз шуд, ҳифз гардиданд. Онҳо нишонаи огоҳкунандаи Румро диданд. Масеҳиёне ки аз калисои созишкорои Пергамус ва баъдан аз калисои Тиатира ҷудо шуданд, вақте ки марди гуноҳро диданд, ки дар маъбади Худо менишинад, ба биёбон гурехтанд. Он шохидон огоҳии макрӯҳи вайрониро, ки Дониёл дар бораи он барои айёми охир сухан гуфтааст, муайян менамоянд.

Мо борҳо нишон додаем, ки соли 1888 муҳосираи Сестий буд, ва анҷоми бухрони қонуни якшанбе муҳосираи Титус аст. Лоиха-қонунҳои якшанбегии Блэр дар солҳои 1880, ҳамроҳ бо қонунҳои якшанбегии, ки дар баъзе иёлатҳои ҷанубӣ дар солҳои 1880 қорӣ гардиданд, он ҳушдори Сестий буд, ки ҳамчунин ҳатти ҷудокунандаро дар машварати Хоҳар Уайт оид ба зиндагии деҳотӣ муайян кард. Пеш аз солҳои 1880 машварати ӯ ин буд, ки дар оянда мо лозим хоҳад дошт ба деҳот кўчем, аммо пас аз солҳои 1880 зиндагии деҳотӣ чизе буд, ки мебоист аллакай амалӣ шуда бошад. Аломати ҳушдордиҳандаи Лоиха-қонунҳои Блэр, ки дар солҳои 1880 тарғиби нишони қудрати папай — нишони салоҳияти он — мавриди баррасӣ қарор мегирифт, амали Patriot Act-ро дар 11-уми сентябр пешнамуна кард, зеро фариштаи Ваҳй 18 дар ҳар дуи он таърихҳо зоҳир шуд.

9/11 огоҳии Сестий буд, ки ҳокимияти худро дар ҷои муқаддас, дар он ҷое ки набояд бошад, қарор медиҳад; зеро дар 9/11 қонуни Рум ҷойи қонуни Англияро гирифт. Дар мурофияҳои Пелоси соли 2021 банди раванди ҳуқуқи муқарраршуда рад карда шуд, ва ин қадами дигари пешрафт ба сӯи муҳосираи Титусро ифода мекунад, ки он ба қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида анҷом меёбад. Муҳосира як давраи замон аст. 1888 ба исёни шоҳи дохилии протестантӣ ишора мекунад, ва 9/11 ба исёни шоҳи берунии ҷумҳуриҳои ишора мекунад. Ба тахт нишастани папа аз замини ҷалол дар ҳамон соле ки президенти ниҳой низ ба мансаб менишинад, огоҳии ниҳойи макруҳоти вайроние, ки дар ҷое меистад, ки набояд истад, ифода мекунад, дуруст пеш аз ҷанги Паниум. Ҷанги Паниум бевосита ба қонуни якшанбе ва ҷанги Актиум меоварад, ки монеаи сеюм ва ниҳой барои Руми бутпарастиро ифода мекард, ва баъд Руми бутпараст дар иҷрои Дониёл 11:24 ба муддати 360 сол ба таври олӣ ҳукмронӣ кард. Дар қонуни якшанбе салтанатҳои шашум ва ҳафтум ҳар ду аз ҷониби Рум фатҳ карда мешаванд, ва сипас Руми муосир барои як соати рамзӣ, ё чихилу ду моҳи рамзӣ, ҳукмронӣ мекунад.

Дар ояти шонздаҳум Помпей, ки тоза монеаҳои нахустини Рими бутпараст — Сурияро — фатҳ карда буд, баъд Ерусалимро низ фатҳ мекунад. Помпей ду монеаи аввали Римро аз миён мебардорад, ва Августус Қайсар сеюмиро дар Актиум фатҳ мекунад. Рими муосир нахуст подшоҳи ҷанубро дар соли 1989 мутобиқи иҷрои ояти чихилум, ва ҷунон ки дар ояти даҳум ба таври намунавӣ пешакӣ нишон дода шудааст, фатҳ мекунад. Сипас, ҳангоми

қонуни якшанбе, Рими муосир монеаи дуҷум ва сеҷуми худро бо Иёлоти Муттаҳида фатҳ мекунад, ва баъд Созмони Милали Муттаҳид фавран розӣ мешавад, ки подшоҳии худро ба қудрати папағӣ бисупорад. Рими бутпараст бо Помпей дутоашро фатҳ кард ва баъд яктои дигарро, ва Рими папағӣ якеро дар соли 1989 фатҳ кард, ва сипас дуи баъдии худро дар ояти шонздаҳум, ки дар он ҷо Помпей бо фатҳи дуҷумаш ишора шудааст.

Новобаста аз он ки ин монеаи сеҷум дар Аксиум барои Руми бутпараст буд, ё он монеаи сеҷум, ки бо аз шаҳри Рум ронда шудани готҳо дар соли 538 ифода меёбад, вақте ки Рум бар монеаи сеҷум ғолиб меояд, он ҳукмронии мутлақро ба даст мегирад.

Ба яқин, Парвардигор Худо ҳеҷ коре намекунад, магар он ки сирри Худо ба бандагони Худ, анбиё, ошкор намояд. Омӯс 3:7.

Худованд, бешак, пеш аз он ки вайронӣ фаро расад, зуҳури ниҳони аломати огоҳкунандаро хоҳад дод, ки дар китоби Дониёл ҳамчун «зишти харобкунанда» тасвир шудааст. Он аломати огоҳкунанда иттиҳоди ошкор аст, бар хилофи иттиҳоди махфии Рейган, ки дар соли 2025 муаррифӣ мегардад. Худованд ҷазоро бидуни он ки аввал огоҳӣ диҳад, нахоҳад овард, ва Омӯс хеле рӯирифт баён мекунад, ки ваҳӣ махфӣ ба бандагони Ё чист ва он ба кӣ равона шудааст.

Ин каломро бишнавед, ки Худованд бар зидди шумо гуфтааст, эй банӣ-Исроил, бар зидди тамоми хонадоне ки Ман аз замини Миср берун овардам, гуфта: «Танҳо шуморо аз миёни ҳамаи қабилҳои замин шинохтаам; бинобар ин, шуморо барои ҳамаи гуноҳоятон ҷазо хоҳам дод». Омӯс 3:1, 2.

Омос ба насли охири халқи баргузида ва аҳдбастаи Худо, ки бояд ҷазо дода шаванд, муроҷиат мекунад; ин бо бисту панҷ марде, ки дар Ҳизқиёл ҳашт ба офтоб сачда мекунанд, мувофиқат дорад. Омос паёми Лаодикияро пешниҳод мекунад, ки он паёми фариштаи сеҷум дар вақти маҳв гардидани гуноҳ, дар замони доварии зиндагон аст. Огоҳии Омос бар пояи муттаҳидшавии ду гурӯҳ асос ёфтааст.

Оё ду нафар метавонанд бо ҳам роҳ раванд, магар он ки бо ҳам мувофиқ шуда бошанд? Оё шер дар ҷангал наъра мезанад, хангоме ки барои ӯ тӯмае нест? Оё шерӣ ҷавон аз лонаи худ фарёд мебарорад, агар чизе нагирифта бошад? Оё мурғе бар замин ба дом меафтад, дар ҷое ки барои ӯ доме нест? Оё касе домро аз замин бармедорад, бе он ки ҳеҷ чизе ба дом афтада бошад? Оё карнай дар шаҳр навохта мешавад, ва мардум наҳаросанд? Оё дар шаҳре мусибате воқеъ мешавад, ва Худованд онро ба амал наоварда бошад? Омӯс 3:3–6.

Огоҳии дар бораи он ки ду нафар ҳамчун як тан ҳамроҳ роҳ мераванд, дар заминаи доме қарор дода шудааст, ки мурғеро аз замин мегирад. Мурғон рамзҳои мақомоти динӣ мебошанд, ва папағӣ дар Ваҳӣ қафаси ҳар мурғи палид ва нафратангез аст.

Ва ӯ бо овози қавӣ ба шиддат нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони

замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд гардидаанд». Ваҳй 18:2, 3.

Парандае дар қафас парандаи асир аст; ва ҳангоме ки миллате бо ғоҳишаи Рум зино мекунад, он ба парандаи асир мубаддал мегардад. Ва он парандае ки болотар аз ҳамаи дигар парандаҳои набавӣ бардошта мешавад, ҳамон қудратест, ки ҳонаи сеқабатаи он бино мешавад, дар қонуни якшанбе барқарор мегардад, дар ҷои худ, ки Шинор аст, ки Бобил аст. Ин ҳамон парандаест, ки дар соли 1798 захми марговар гирифт, ё, ҷунон ки Закарё баён мекунад, бар сабади он сарпӯши сурбин ниҳода шуд, вале баъд аз он аз ҷониби парандагони рӯҳгарой ва протестантизми муртад боло бурда шуд.

Пас он фариштае, ки бо ман сухан мегуфт, берун омад ва ба ман гуфт: «Акнун чашмони худро боло бардор ва бубин, ки ин ҷӣ чиз аст, ки берун меравад». Ва ман гуфтам: «Ин чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин эфаест, ки берун меравад». Ва боз гуфт: «Ин намуди онҳо дар тамоми замин аст». Ва инак, як вазни сурб бардошта шуд; ва ин занест, ки дар миёни эфа нишастааст. Ва ӯ гуфт: «Ин шарорат аст». Ва онро ба миёни эфа андохт; ва санги сурбинро бар даҳони он партофт. Пас ман чашмони худро боло бардоштам ва нигоҳ кардам, ва инак, ду зан берун омаданд, ва бод дар болҳои онҳо буд; зеро онҳо болҳое монанди болҳои лақлақ доштанд; ва онҳо эфари миёни замин ва осмон боло бурданд. Он гоҳ ман ба он фариштае, ки бо ман сухан мегуфт, гуфтам: «Инҳо эфари ба кучо мебаранд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То барои он дар замини Шинор ҳонае бисозанд; ва он барпо хоҳад шуд ва дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд». Закарё 5:5–11.

Доме, ки дар китоби Омӯс зикр шудааст, паррандаро аз замин ба дом меандозад, зеро он иттиҳодеро ифода мекунад, ки пеш аз қонуни наздиқояндаи якшанбе ба вучуд меояд, дар он ҳангом паррандаи заминӣ ба асорат гирифта мешавад; ва мувофиқи гуфтаи Омӯс, он иттиҳод сарзанише бар зидди адвентизми лаодиқиягии рӯзи ҳафтумист, зеро дар шаҳр карнаи ҳушдор садо хоҳад дод, вале онҳо аз шунидани он сар хоҳанд печид.

Оё дар шаҳр карнай навохта шавад, ва мардум натарсанд? Оё дар шаҳре мусибате рӯй диҳад, ва Худованд онро ба амал наоварда бошад? Ба ростӣ, Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, магар ин ки сирри Худо ба бандагони Худо — анбиё — ошкор созад. Шер наъра задааст, кист, ки натарсад? Худованд Худо сухан гуфтааст, кист, ки нубувват накунад? Омӯс 3:6–8.

Шере, ки наъра мезанад, Шери сибти Яҳудост, ки Масеҳро намояндагӣ мекунад, вақте ки ӯ Каломи нубувватии Худо мӯҳр мезанад ва мӯҳро аз он бармедорад. Ётилофи ошқори соли 2025 муҳосираи Кестий аст, ва рамзи роҳзанони қавми Худо барқарор мегардад, вақте ки шумо ду нафарро мебинед, ки якҷо роҳ мераванд ва ҳаргиз набояд ҳамзистӣ дошта бошанд. Рум, ки бо протестантҳо иттиҳод ва ҳамоҳанг шудааст, оксиморон аст, зеро протестант будан маънои эътироз кардан бар зидди Румро дорад.

Мо ин матлабҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Барои гурехтан аз дом дер шудааст

«Ва бигзор дар хотир нигоҳ дошта шавад, ки Рум ифтихор дорад, ки вай ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Принципиҳои Григорий VII ва Иннокентий III то ҳол ҳамон принцибиҳои Калисои Католикии Рум мебошанд. Ва агар танҳо қудрат мебошад, вай имрӯз низ онҳоро бо ҳамон шиддате ба амал меовард, чунон ки дар асрҳои гузашта. Протестантҳо кам медонанд, ки ҳангоме ки барои қабул кардани кумаки Рум дар қори боло бардоштани якшанбе пешниҳод мекунанд, ҷӣ мекунанд. Дар ҳоле ки онҳо саҳт дар пайи амалӣ шудани мақсади худ ҳастанд, Рум ният дорад қудрати худро аз нав барқарор кунад, волоияти аздастрафтаи худро бозпас гирад. Агар дар Иёлоти Муттаҳида ин принцип танҳо як бор муқаррар гардад, ки калисо метавонад қудрати давлатро ба қор барад ё онро идора кунад; ки риояи маросимҳои динӣ метавонад ба воситаи қонунҳои дунявӣ таҳмил карда шавад; ҳулоса, ки ҳокимияти калисо ва давлат бояд бар вичдон ҳукмронӣ кунад, пас пирӯзии Рум дар ин кишвар таъмин аст.

«Каломи Худо дар бораи хатари наздикшаванда хушдор додааст; агар ба ин аҳамият дода нашавад, ҷаҳон протестантӣ танҳо он гоҳ хоҳад фаҳмид, ки мақсадҳои Рум дар асл чистанд, ки дигар барои раҳӣ ёфтани аз дом дер шуда бошад. Ё оромона ба қудрат афзуда истодааст. Таълимоташ нуфузи худро дар толорҳои қонунгузорӣ, дар калисоҳо ва дар дилҳои одамон мерасонанд. Ё биноҳои баланд ва азими худро барпо мекунад, ки дар ниҳонгоҳҳои пинҳонии онҳо таъқибҳои пешинаи вай тақрор хоҳанд шуд. Пинҳонӣ ва бидуни гумонбарӣ ё қувваҳои худро тақвият медиҳад, то ҳангоме ки вақти зарба задани фаро расад, мақсадҳои худро пеш барад. Ҳамаи он ҷӣ мевоҳад, мавқеи бартаридошта аст, ва ин аллақай ба вай дода мешавад. Ба зудӣ мо хоҳем дид ва хоҳем эҳсос кард, ки мақсади унсури румӣ чист. Ҳар касе ки ба каломи Худо имон оварад ва ба он итоат кунад, ба ин васила маломат ва таъқибро бар дӯш хоҳад гирифт». The Great Controversy, 581.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг ҳобидааст,—хоб, хоб. Кист, ки азобу дарди ҷон ҳис мекунад, то онҳоро бедор созад? Қадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Андешаи ман ба оянда бурда мешавад, ба он замоне ки нидо дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред.” Аммо баъзеҳо барои ба даст овардани рағбан, то ҷароғҳои худро пур кунанд, таъхир хоҳанд кард, ва ҳеле дер хоҳанд фаҳмид, ки ҳислате, ки бо он рағбан ифода шудааст, қобили интиқол нест. Он рағбан адолати Масеҳ аст. Он ҳислатро ифода мекунад, ва ҳислат қобили интиқол нест. Ҳеҷ кас наметавонад онро барои дигаре таъмин кунад. Ҳар кас бояд барои худ ҳислате ба даст оварад, ки аз ҳар доғи гуноҳ пок гардонида шудааст». Bible Echo, May 4, 1896.

«Вақте ки ман медидам, ки ҷонҳои бечора аз сабаби муҳтоҷ будан ба ҳақиқати ҳозира мемиранд, ва баъзе аз онҳое ки даъвои имон ба ҳақиқат доштанд, бо дарег доштани василаҳои зарурӣ барои пеш бурдани қори Худо онҳоро мемонданд, он манзара чунон дардовар буд, ки аз фаришта илтиҷо кардам онро аз назарам дур созад. Ман дидам, ки ҳангоме ки қори Худо баъзе аз амволи онҳоро талаб мекард, мисли он ҷавоне ки назди Исо омад (Матто 19:16–22), онҳо ғамгин шуда бармегаштанд, ва ба зудӣ тозиёнаи фарогир хоҳад гузашт ва тамоми дороии онҳоро яксара хоҳад рубуд; ва он гоҳ барои қурбон кардани неъматҳои заминӣ ва захира кардани ганҷе дар осмон ҳеле дер хоҳад

шуд». Early Writings, 49.

«Яхудо дид, ки зорихояш беҳудаанд, ва бо нидо аз толор берун шитофт: Дер шудааст! Дер шудааст! Ў эҳсос мекард, ки наметавонад зинда монад, то маслӯб шудани Исоро бубинад, ва дар ноумедӣ берун рафта, худро ба дор овехт». Орзуи асрҳо, 722.